

Arrest

nr. 97 488 van 20 februari 2013
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 april 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 april 2012 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 mei 2012.

1.3. Op 20 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 juni 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische inwoner van Bagdad te zijn. Tot 1991 woonde u in Koeweit, daarna verhuisde u samen met uw familie naar Bagdad. U woonde tot 1998 in Dora en vervolgens woonde u tot 2005 in Karrada. Nadien woonde u tot 8 februari 2012 in Al Seleekh. Na het dreigement van 8 februari 2012 dook u met uw gezin onder bij een tante van uw echtgenote in Al Ghadeer.

Sinds 1998 werkte u als cameraman voor Shabab TV, de zender van Udai Hoessein. Na de val van het regime deed u hetzelfde werk voor het mediabedrijf Sawatel. In 2007 verliet u Sawatel en werd u freelance cameraman. U hielp bij de realisatie van reportages en documentaires voor onder andere Arabiya TV. Daarnaast werkte u als freelance fotograaf voor de redactie van Al Ayoun, een concern dat meerdere tijdschriften uitbracht.

Begin januari 2012 brak er een corruptieschandaal uit binnen de Ameen Bagdad, een bestuurlijk orgaan van Bagdad. Naim Al Kabi, de assistent van Ameen Saber Al-Issawi, burgemeester van Bagdad en hoogste verantwoordelijke binnen Ameen Bagdad, werd beschuldigd van corruptie bij het afsluiten van de contracten ter renovatie van onder meer het Qanaat Al-Jaysh. Hij werd gearresteerd en enkele dagen later vrijgelaten bij gebrek aan bewijs. De diverse Iraakse mediakanalen brachten uitgebreid verslag uit over dit vermeende corruptieschandaal.

Begin februari 2012 werd u opgebeld door Ziad Al Tareq, een medewerker van het nieuwsagentschap Wasan Broadcast News. Hij vond dat jullie samen een reportage moesten maken over de corruptie bij de renovatie van het Qanaat Al-Jaysh. U stemde hiermee in en nam contact op met de Ameen Bagdad. Via Amir Ali Hassoun, een ex-collega die bij Ameen Bagdad verantwoordelijk was voor de media- en communicatieafdeling, kreeg u het nummer van Sajjad Mahsoen, één van de medewerkers van Naim Al Kabi. U belde diezelfde dag Sajjad Mahsoen en vroeg hem de toestemming om een reportage over de corruptie binnen zijn dienst te maken. Sajjad Mahsoen beloofde om dit met zijn collega's te bespreken en u later de beslissing mee te delen. In de dagen die volgden, liet Sajjad Mahsoen niets van zich horen.

Op 8 februari 2012 vond u een dreigbrief bij uw huis. De onbekende afzender eiste dat u stopte met uw mediawerk en dat u binnen de drie dagen uw huis verliet. Evenmin mocht u de politie op de hoogte brengen. Enkele uren later werd u door een onbekende persoon opgebeld. Hij vroeg waarom u het huis nog niet had verlaten en hij herhaalde dat u moest stoppen met uw werk. Nog diezelfde dag besloot u het huis te verlaten en bij de tante van uw echtgenote onder te duiken. De volgende deed u op aandringen van uw echtgenote en haar oom aangifte bij het politiekantoor van Al seleekh en de rechtbank van Adhamiyah. Nadien trof u de voorbereidingen voor uw vertrek uit Irak.

Op 21 maart 2012 verliet u Bagdad. U vloog naar Istanboel, waar u uiteindelijk een week verbleef. Op 28 maart 2012 vertrok u per vrachtwagen richting Europa. U kwam op 5 april 2012 in België aan en u vroeg nog diezelfde dag asiel aan.

Op 23 mei 2012, twee dagen vóór het gehoor, werd uw echtgenote door een onbekende persoon gebeld. De onbekende vertelde dat ze hadden ontdekt dat u klacht had ingediend en dat ze ook wisten dat u in het buitenland bent.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kopie oude identiteitskaart, kopie woonkaart, rijbewijs, militaire kaart, verblijfsdocument Koeweit, geboorteakte Koeweit, foto's van bomaanslag op oom dd. 2005, badge persaccreditatie kwalificatiecampagne Wereldbeker 2002, diverse documenten ivm. werk voor Shabab TV, foto tijdens werk voor Shabab TV, badge Iraqi Journalists Union 2003-2005 & 2011-2012, kopie badge Iraqi Journalists Union 2008-2009, Press Card echtgenote dd. 2005, perskaart dd. 2005, drie badges Sawatel, badge Iraqi Elections dd. 2005, badge Al Ayoun dd. 2005, badge Al Ayoun dd. 2009, klacht bij politie dd. 09/02/2012.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiare Beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming, aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

Het Commissariaat-generaal heeft ernstige twijfels bij uw verklaringen dat u werkte aan een reportage over de corruptie binnen de lokale overheid in Bagdad. Uw verklaringen over uw handelswijze bij het tot stand komen van de reportage zijn namelijk zeer onaannemelijk. Het Commissariaat-generaal wijst in deze naar de discrepantie tussen het bijzonder gevoelige en explosieve onderwerp van uw reportage enerzijds, en uw manier van handelen anderzijds. Het klemmt dat u binnen het kader van het huidige Irak op de door u beschreven wijze te werk bent gegaan om een reportage te maken over een bijzonder gevoelig thema als de corruptie binnen de Iraakse overheden.

Om uw opmerkelijk gedrag te illustreren, wijst het Commissariaat-generaal in de eerste plaats naar de huidige situatie in Irak: sedert enige tijd is de strijd tegen corruptie een belangrijk thema binnen het Iraakse staatsbestel. Recentelijk keerde de publieke opinie zich namelijk zeer openlijk tegen de wijd verspreide corruptie binnen de Iraakse overheden. Getuige daarvan de diverse manifestaties, met de "Dag van de Woede" (25 februari 2011) als meest markante uiting van het algemene ongenoegen. Tijdens de betogingen richtten de burgers zich in sterke mate tegen de corruptie binnen de lokale overheden. De diverse demonstraties zetten de overheid en premier Maliki onder druk om tot actie over te gaan. In de periode die volgde, resulteerde dat in het al dan niet gedwongen ontslag van verschillende lokale politici (zie Landeninformatie, artikel 2, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Ook de positie van de door u genoemde Saber Al-Issawi kwam onder druk te staan wegens zijn vermeende corruptie, in zoverre dat er begin 2011 zelfs sprake was van zijn ontslag (zie Landeninformatie, artikel 1 & 3, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Naast deze algemene informatie plaatst het Commissariaat-generaal uw verklaringen, over de corruptiezaak waarin Naim Al Kabi, een rechtstreekse assistent van Saber Al Issawi (zie CGVS, p. 17), de spilfiguur was (zie CGVS, p. 15, 18). U verklaart hoe Saber Al Issawi in het kader van deze zaak werd verhoord door het parlement (zie CGVS, p. 18), en hoe Naim Al Kabi enkele dagen later bij gebrek aan bewijzen werd vrijgelaten (zie CGVS, p. 18). U illustreert bovendien in hoeverre de corruptie verweven zit in het Iraakse staatsbestel door te verklaren dat Iraakse politieagenten Iraakse parlamentsleden onder druk zetten om Naim Al Kabi vrij te spreken (zie CGVS, p. 15-16). U concludeert hieruit dat hoge functionarissen niet veilig zijn, laat staan dat u veilig zou zijn (zie CGVS, p. 15). Vanuit die optiek is het frappant dat u zich, ondanks uw jarenlange ervaring in de media (zie CGVS, p. 6) en ondanks het feit dat u zich ten volle bewust bent van de precare werkomstandigheden van journalisten in Irak (zie CGVS, p. 17), rechtstreeks tot het bureau van Naim Al Kabi richt – zonder verder enige omzichtigheid aan de dag te leggen – met de expliciete vraag of zijn dienst wil meewerken aan een reportage over de corruptiezaak (zie CGVS, p. 15, 20) waarin de namen van de diensthoofden Naim Al Kabi en Saber Issawi expliciet werden genoemd. Dit teneinde de corruptie van Naim Al Kabi bloot te leggen (zie CGVS, p. 19). Van een persoon met jarenlange ervaring in het Iraakse medialandschap kan men redelijkerwijs verwachten dat hij meer subtiel te werk gaat en niet zomaar een medewerker van de in opspraak gebrachte Naim Al Kabi belt met de vraag of hij, ondanks de recente vrijspraak van Naim Al Kabi, een reportage mag draaien waarin diens corruptie alsnog wordt blootgelegd. Dergelijk gedrag is gezien de omstandigheden en gezien uw achtergrond als ervaren cameraman frappant. Te meer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u dergelijke stappen ondernam zonder een welomlijnd beeld te hebben van hoe de reportage eruit zou zien. U verklaart dat u via uw reportage over het Qanaat Al Jaysh wou aantonen dat de overheid corrupt is (zie CGVS, p. 19), maar ondanks deze uitgesproken ambitieuze doelstelling blijkt dat u nauwelijks voorbereid was op de verdere invulling van de reportage: u had geen scenarist en u had evenmin een producer (zie CGVS, p. 20). U had enkel het idee opgevat om "footage" te maken van niet-afgewerkte gebouwen (zie CGVS, p. 20). Het klemt dat u bij het maken van een reportage waarvan u hoopt dat ze de corrupte overheid ontmaskert, onmiddellijk dergelijk voorstel doet aan de van corruptie beschuldigde functionarissen, zonder eerst een welomlijnd plan te hebben of zonder degelijke voorbereiding. Gezien het gevoelige onderwerp en gezien uw hoge ambities, namelijk de corrupte overheid ontmaskeren, is dit bijzonder frappant en zeer weinig aannemelijk. Dat laatste geldt eveneens voor het feit dat u Sajjad Mahsoen vertelde dat u de reportage in naam van Bagdad TV zou maken (zie CGVS, p. 15, 19, 20-21). U laat tijdens het gehoor namelijk niet na om meermaals expliciet te vermelden dat dit het tv-station is van Tareq Al-Hashimi, de in opspraak geraakte politieke rivaal van premier Maliki (zie CGVS, p. 15, 19, 20-21). Dat u bij het eerste contact met de diensten van Naim Al Kabi en Saber al Issawi, twee leden van het politieke blok van Maliki (zie CGVS, p. 17), expliciet vermeldde dat u voor de zender van een politieke rivaal zou werken, getuigt opnieuw van een opmerkelijke onvoorzichtigheid (zie CGVS, p. 17).

Bovendien is het opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat de zaak Naim al Kabi sterk gemediatiseerd was (zie CGVS, p. 18-19), niet weet of er andere reporters of journalisten waren die problemen kregen omwille van het naar buiten brengen van het corruptieschandaal (zie CGVS, p. 23). Daarnaast klemt het dat u verklaart dat geen enkele journalist een reportage over het corruptieschandaal maakte, terwijl uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat er uitgebreid verslag werd uitgebracht over de zaak (zie CGVS, p. 18).

Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat de reportage die u in gedachten had, volledig losstaat van het werk dat u voordien verrichtte. Gevraagd naar de reportages en interviews waar u in het verleden aan werkte, blijkt dat u gedurende al die jaren enkel als cameraman/fotograaf heeft gewerkt (zie CGVS, p. 5-9) en dat u vooral het technisch aspect verzorgde (zie CGVS, p. 5-9). U geeft daarnaast uitdrukkelijk te kennen dat u niet als journalist of interviewer aan de reportages werkte (zie CGVS, p. 8 & 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw werk voordien bezwaarlijk als onderzoeksjournalistiek kan worden bestempeld: u was cameraman bij live-uitzendingen van interviews

(zie CGVS, p. 7, 8) en u maakte reportages van aanslagen en demonstraties (zie CGVS, p. 7, 8-9). Dat u in februari 2012 besloot om samen met een collega een reportage te maken waarin u de corruptie van de Iraakse overheid wou blootleggen, is dan ook bijzonder merkwaardig te noemen. De redenen die u geeft om plots een dergelijke, riskante reportage te maken, kunnen niet overtuigen. U verklaart namelijk dat "elke goede persoon moet weten dat de overheid corrupt is" en dat u dit deed omdat u er zich persoonlijk goed bij zou voelen aangezien u zich jarenlang buitengesloten voelde omwille van uw werk voor Shabab TV (zie CGVS, p. 19). Dat uw motivatie om de corruptie van de overheid aan te kaarten voor een groot stuk voortvloeide uit uw persoonlijke frustraties, is zeer merkwaardig en weinig overtuigend te noemen. Uw verklaringen hieromtrent zorgen voor bijkomende twijfels omtrent uw verklaringen.

Als gevolg van uw diverse inconsistente en weinig plausibele verklaringen betreffende de reportage, verklaringen die bovendien niet worden ondersteund door enig begin van bewijs, heeft het Commissariaat-generaal zeer ernstige twijfels bij dit essentieel element uit uw asielrelaas.

Bovendien zijn uw verklaringen betreffende de dreigementen op 8 februari 2012, te weinig overtuigend. U verklaart dat u op 8 februari 2012 een dreigbrief ontving die enkele uren later werd gevolgd door een dreigtelefoon. In de dreigbrief (zie Documenten, vertaling klacht bij politie 09/02/2012, toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier) en de dreigtelefoon (zie CGVS, p. 21) wordt op geen enkele manier verwezen naar de reportage die u van plan was te maken, noch wordt er een allusie gemaakt op de herkomst van de brief. U brengt deze echter nadrukkelijk in verband met de reportage die u van plan was te maken (zie CGVS, p. 20, 21). De kopie van de dreigbrief die aan de klacht is toegevoegd, is echter een handgeschreven document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. De brief kan namelijk door om het even wie, op om het even welk moment opgesteld zijn. De bewijswaarde van het document is bijgevolg bijzonder relatief. Hetzelfde geldt voor de kopie van de klacht die u voorlegt. Ook in deze klacht staat geen enkele verwijzing naar uw reportage of naar de daders, volgens u omdat u angst had om dit te vermelden (zie CGVS, p. 22). Bovendien is de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief. Niet enkel is het een kopie van een klacht, er wordt ook op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Aangezien het Commissariaat-generaal al ernstige twijfels heeft bij uw verklaringen betreffende de oorzaak van uw probleem (zie hoger), kan de door u voorgelegde klacht, het commissariaat-generaal er dan ook niet van overtuigen dat u op 8 februari 2012 werd bedreigd omwille van de geplande reportage.

Verder is het weinig aannemelijk dat u verklaart nog steeds te worden gevisieerd omwille van de reportage en dat uw echtgenote als gevolg daarvan, twee dagen vóór het gehoor, een dreigtelefoon ontving. Uit uw verklaringen blijkt dat u begin februari 2012 contact opnam met Sajjad Mahsoen en dat u in afwachting van zijn goedkeuring niet verder werkte aan de reportage (zie CGVS, p. 19). Na de bedreigingen van 8 februari 2012 staakte u bovendien uw journalistiek werk (zie CGVS, p. 22). Samengevat betekent dit dat uw telefoontje naar Sajjad Mahsoen de enige concrete stap was die u ondernam in de verwezenlijking van uw reportage. Tussen 8 februari 2012 en 23 mei 2012, twee dagen vóór het gehoor, was er bovendien geen enkele concrete indicatie dat u nog werd gevisieerd door uw onbekende belagers. Vandaar is het bijzonder merkwaardig dat uw belagers het desondanks nodig achtten om meer dan drie maanden na het vorige (en enige) dreigement contact op te nemen met uw echtgenote (zie CGVS, p. 21-22). Het is bovendien weinig aannemelijk dat de onbekende belagers u zouden bedreigen omdat u drie maanden eerder een klacht indiende (zie CGVS, p. 22) waarmee de politie nota bene niets heeft gedaan (zie CGVS, p. 13) en waarin geen verwijzingen staan naar de mogelijke identiteit van de daders of de exacte reden van de bedreigingen (zie Documenten, vertaling klacht dd. 09/02/2012, toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Uw verklaringen omtrent het dreigement van 23 mei 2012 en de redenen waarom u moet blijven vrezes voor vervolging, zijn bijgevolg te weinig overtuigend.

Het Commissariaat-generaal is verder van oordeel dat u zich niet kunt beroepen op een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van de overige incidenten tijdens uw carrière. U spreekt over de beledigingen aan uw adres bij het uitoefenen van uw werk (zie CGVS, p. 16), een incident tijdens de "Dag van de Woede" (zie CGVS, p. 16), een hachelijke situatie toen u tijdens de Amerikaanse bezetting in Sadr City wou filmen (zie CGVS, p. 16), een dreigement uit 2008 aan het adres van uw echtgenote (zie CGVS, p. 22), de moord op een collega-journalist Atwal Bahjad (zie CGVS, p. 12) en het gevoel buitengesloten te worden als gevolg van uw werk bij Shabab TV (zie CGVS, p. 11, 19). Ondanks deze incidenten, waarvan u trouwens geen enkel begin van bewijs voorlegt, bleef u echter tot 8 februari 2012 als cameraman werken, hetgeen uiteraard niet op een gegronde vrees voor vervolging lijkt te wijzen. Bovendien gaat het om losse incidenten die in geen geval tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie leidden. Daarnaast verklaarde uzelf uitdrukkelijk dat u vóór 8 februari 2012 nooit enige persoonlijke dreigementen heeft ontvangen (zie CGVS, p. 16).

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Deze documenten spreken zich namelijk niet uit over de door u ingeroepen daden van vervolging. Ze bevestigen enkel uw identiteit, afkomst en familiale situatie. Deze staan hier echter niet ter discussie. De documenten met betrekking tot uw professionele activiteiten bevestigen bovendien enkel uw beroep en spreken zich niet uit over de door u ingeroepen daden van vervolging. Wat deze documenten betreft, merkt het Commissariaat-generaal nog op dat de badges van Al Aioun van bedenkelijke kwaliteit zijn, gezien de talrijke fouten tegen het Engels (zie CGVS, p. 11). U zegt hierover dat het in Irak normaal is dat er dergelijke zware spelfouten worden gemaakt (zie CGVS, p. 11). Het Commissariaat-generaal acht het echter merkwaardig dat u betreffende uw werkzaamheden na 2007 enkel deze twee badges van bedenkelijke kwaliteit, verschillende badges van de Iraqi Journalists Union, Iraqi Journalists Syndicate en de Federation of Arab Journalists kan voorleggen. Dat u geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen van het werk dat u na 2007 als cameraman of fotograaf verrichtte, blijft, ondanks uw verklaring hieromtrent (zie CGVS, p. 8), bijzonder opmerkelijk voor een cameraman en fotograaf.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiïetische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiïetische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en uit de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten en rapporten over de veiligheidssituatie van journalisten en personen die in de media werken in Irak/Bagdad aan dat cameramannen en journalisten risicoberoepen zijn in Irak, die specifiek gevisieerd worden door het geweld in Irak.

2.3. In een derde middel, eveneens afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en uit de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, alsook uit de schending van het gelijkheidsbeginsel voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten en rapporten aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoont dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 16 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Irak, “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq*”, van 31 mei 2012; mailverkeer met “*Iraq Body Count*”; twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006; mailverkeer van Sky News Abu Dhabi van 29 en 3 januari 2012; een attest van de BBC van 15 mei 2011; een lijst van erkende journalisten in Bagdad in het Arabisch; een algemeen ambtsbericht over Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 16 december 2011; en een “*Operational Guidance note Iraq*” van het UK Border Agency van 8 december 2011.

Met een aangetekende brief van 23 juli 2012 brengt verzoeker de vertaling bij van de lijst van erkende journalisten in Bagdad (verzoekschrift, stuk 22).

2.5. Bij zijn nota met opmerkingen voegt verweerder een update van de Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- BAGDAD" van 16 juli 2012.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk kon maken dat hij werkte aan een reportage over de corruptie binnen de lokale overheid in Bagdad gezien zijn handelswijze bij het tot stand komen van de reportage, (ii) hij niet weet of er andere reporters of journalisten waren die problemen kregen omwille van het naar buiten brengen van het corruptieschandaal, (iii) het werk dat hij voordien verrichtte enkel als cameraman of fotograaf was, waarbij hij zich vooral met het technische aspect bezighield en dus niet als journalist of interviewer aan reportages werkte, (iv) zijn verklaringen betreffende de dreigementen op 8 februari 2012 te weinig overtuigend zijn, vermits in de dreigbrief en de dreigtelefoon op geen enkele manier wordt verwezen naar de reportage die hij van plan was te maken, (v) het weinig aannemelijk is dat hij nog steeds wordt gevisieerd omwille van de reportage en dat zijn echtgenote als gevolg daarvan, twee dagen voor het gehoor bij het CGVS, een dreigtelefoon ontving, (vi) hij zich niet kan beroepen op de overige incidenten tijdens zijn carrière omdat hij ondanks deze incidenten als cameraman bleef werken, (vii) de andere voorgelegde documenten niets veranderen aan de bestreden beslissing, en (viii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.8. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.9.1. Aangaande zijn verklaringen met betrekking tot de reportage over de corruptie binnen de lokale overheid in Bagdad stelt verzoeker dat hij zich niet richtte tot het bureau van Naim Al Kabi met de vraag of ze wilden meewerken aan een reportage over de corruptiezaak, maar juist met het voorwendsel een reportage te maken over hun onschuld. Deze bewering vindt echter geen steun in het administratief dossier. Uit gehoorverslag blijkt namelijk dat verzoeker zelf verklaarde: *"Ik heb hem gewoon basisinformatie gegeven in verband met onze reportage. Ik zei niet welk soort informatie we naar voor zouden brengen. Gewoon over de corruptie van Qanaat Al-Jaysh"* (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verzoeker maakt aldus tijdens zijn gehoor absoluut geen melding van het gebruik van een voorwendsel.

Dat verzoeker pas in zijn verzoekschrift met dit element naar voren komt, kan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet herstellen.

Verder voert verzoeker aan dat hij wel degelijk een plan had voor de reportage en dat hij dus niet lichtzinnig te werk ging: hij had een producer van de tv-zender Badad Al Fada'ia uit Jordanië en verzoeker had ook al een goed beeld van hoe hij de reportage moest aanpakken. Ook deze beweringen vinden geen steun in het administratief dossier. Op de vraag hoe verzoeker de reportage ging aanpakken, antwoordde verzoeker: *“Dat was gewoon een idee. Als ik de toestemming van Amiin had. Dan moest ik een producer en iemand voor te schrijven vinden. Maar in mijn hoofd wist ik welk soort footage we zouden gebruiken.”* (gehoorverslag CGVS, p. 20). Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat het niet onredelijk is van verzoeker een concreet en weloverwogen plan te verwachten eerder dan een vage beschrijving van wat hij wilde bereiken, zeker in het licht van de gevoelige materie die het onderwerp van de reportage zou uitmaken. Dit klemt des te meer daar verzoeker bij het eerste contact met Naim Al Kabi en Saber Al Issawi meteen vermeldde voor een zender van een politieke rivaal te werken (gehoorverslag CGVS, p. 15, 17, 20 en 21). De geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag wordt aldus verder ondermijnd.

Vervolgens meent verzoeker dat hij voor hij aan de bewuste reportage over de corruptie bij de lokale overheden in Bagdad begon, als cameraman en fotograaf wel degelijk meer deed dan zich enkel bezig houden met het technische aspect. Verzoeker verwijst naar enkele passages uit het gehoorverslag waar hij stelt dat hij enkele documentaires en reportages gemaakt heeft, alsook dat hij in het bezit was van een kaart van de Iraakse journalistenvakbond. Verzoeker verwijst tevens naar de lijst van erkende journalisten in Bagdad, waarop zijn naam voorkomt (stuk 22 bij het verzoekschrift). Desalniettemin stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor op de vraag “was u altijd cameraman of moet u soms ook vragen stellen?” antwoordde: *“Nee, enkel als cameraman, mijn vrouw is wel journaliste.”* (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen overigens terecht op dat de lijst met namen, die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde, volgens de bijgebrachte vertaling een lijst is met beloningen voor schrijvers, kunstenaars en Iraakse journalisten vanwege de vereniging van Iraakse Journalisten. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker als erkend journalist geregistreerd zou staan in Bagdad. Bovendien blijkt uit de door verzoeker op het CGVS neergelegde badges en attesten dat verzoeker steeds enkel als fotograaf en/of cameraman werkzaam was en niet als onderzoeksjournalist. Verder blijkt uit het e-mailverkeer met de recruitmentmanager van Sky News Abu Dhabi, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde (stuk 20), dat verzoeker op zoek was naar werk als “picture editor”, hetgeen er opnieuw op wijst dat verzoeker vooral met het technische aspect van camera- en fotografiewerk bezig was. Het attest van de BBC, dat verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegde (stuk 21), vermeldt dat hij een opleiding heeft gevolgd aangaande *“introduction to HD”*. Ook hieruit blijkt dat verzoeker zich bezighield met het technisch aspect van zijn beroep. Bijgevolg vermogen deze bij het verzoekschrift gevoegde documenten de geloofwaardigheid van het aanvraag niet te herstellen.

De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij concrete stappen ondernam om een reportage te maken over het corruptieschandaal binnen de “Ameen Bagdad”. Aangezien dit aspect van verzoekers aanvraag niet geloofwaardig is kan ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die het gevolg zouden zijn van zijn voornemen een omstreden reportage te maken over het corruptieschandaal binnen de “Ameen Bagdad”.

2.9.2. Aangaande zijn verklaringen betreffende de dreigementen op 8 februari 2012 bevestigt verzoeker bovendien dat er niet letterlijk in de dreigbrief staat dat het over de reportage ging, maar vermits verzoeker al enige tijd geen ander werk had uitgevoerd, kan de reportage de enige reden voor de bedreiging zijn. Hiermee herhaalt verzoeker wat hij reeds heeft verklaard tijdens het gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 21). Een herhaling van reeds afgelegde verklaringen is niet van aard om de beoordeling ervan in de bestreden beslissing te wijzigen.

Verzoeker meent verder dat verweerders evaluatie dat de dreigbrief en het PV van de erop volgende klacht geen bewijswaarde hebben, subjectief is. De Raad merkt dienaangaande op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig aanvraag kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien blijkt uit het antwoorddocument IRQ2012-010w, dat verzoeker aan het

administratief dossier heeft toegevoegd (stuk 14.1), dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Deze documenten kunnen aldus evenmin de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas herstellen.

2.9.3. Verzoeker voert onder verwijzing naar zijn verklaringen hieromtrent aan dat de dreiging nog steeds actueel is. Zoals reeds vermeld (zie *sub* 2.9.2.) is een herhaling van reeds afgelegde verklaringen niet van aard om de beoordeling in de bestreden beslissing van die verklaringen te wijzigen. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht vast dat het bijzonder merkwaardig is dat verzoekers belagers het nodig achtten om meer dan drie maanden na het vorige (en enige) dreigement contact op te nemen met verzoekers echtgenote. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote is moeten verhuizen, maar hij legt hier geen enkel bewijs van voor. Bovendien is het niet aannemelijk dat de belagers na drie maanden nog zouden reageren op een klacht waar de politie, volgens verzoekers verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 13), niets mee gedaan heeft. Aldus blijft de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas overeind.

2.10. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker wijst erop dat de beroepen van journalist en cameraman in Irak risicoberoepen zijn, die vaak geïsoleerd worden door het geweld. Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat, voor zover verzoeker aanvoert dat hij ingevolge zijn tewerkstelling als cameraman en journalist een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, verzoeker niet aantoont dat hij louter omwille van deze tewerkstelling persoonlijk dreigt te worden geïsoleerd bij een terugkeer naar Irak, te meer gelet op de hierboven aangehaalde ongeloofwaardigheid van de problemen die hij beweerde te kennen omwille van zijn tewerkstelling (zie *sub* 2.8.1-2.9). Daarenboven wordt verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade omwille van zijn werk als cameraman gerelativeerd door de vaststelling dat er in het verleden wel incidenten zouden zijn geweest, waarvan verzoeker overigens geen enkel begin van bewijs indient, doch dat deze incidenten hem nooit hebben aangezet zijn land te verlaten. De Raad beaamt dan ook de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande: ***“Het Commissariaat-generaal is verder van oordeel dat u zich niet kunt beroepen op een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van de overige incidenten tijdens uw carrière. U spreekt over de beledigingen aan uw adres bij het uitoefenen van uw werk (zie CGVS, p. 16), een incident tijdens de “Dag van de Woede” (zie CGVS, p. 16), een hachelijke situatie toen u tijdens de Amerikaanse bezetting in Sadr City wou filmen (zie CGVS, p. 16), een dreigement uit 2008 aan het adres van uw echtgenote (zie CGVS, p. 22), de moord op een collega-journalist Atwal Bahjad (zie CGVS, p. 12) en het gevoel buitengesloten te worden als gevolg van uw werk bij Shabab TV (zie CGVS, p. 11, 19). Ondanks deze incidenten, waarvan u trouwens geen enkel begin van bewijs voorlegt, bleef u echter tot 8 februari 2012 als cameraman werken, hetgeen uiteraard niet op een gegronde vrees voor vervolging lijkt te wijzen. Bovendien gaat het om losse incidenten die in geen geval tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie leiden. Daarnaast verklaarde uzelf uitdrukkelijk dat u vóór 8 februari 2012 nooit enige persoonlijke dreigementen heeft ontvangen (zie CGVS, p. 16).”***

Met het citeren van algemene informatie weerlegt verzoeker deze pertinente motivering niet. Verzoeker dient immers aan de hand van concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te tonen dat het beweerde risico op ernstige schade reëel is, hetgeen hij niet doet.

2.12.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (“Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD” van 5 januari 2012) en de aan de nota met opmerkingen toegevoegde nieuwe SRB van 16 juli 2012 waarin rekening wordt gehouden met “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” van mei 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd, doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.12.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§ 93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§ 91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§ 64, § 65, § 91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§ 68, § 70, § 91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§ 91).

2.12.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.12.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van juli 2012 een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 13 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "*Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoek samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere*

Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.12.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, § § 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.13. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, § 3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.14. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS